

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπερρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Ὀικουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἑτησίᾳ, δρ. 35. Ἑξάμηνος δρ. 19. Τομήνιος δρ. 10.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου Γρ. Δ. 50. Ἀγγλίας, Κύπρου καὶ λοιπῶν Ἀποικιῶν σελίνια 10. Ἀμερικῆς δολλάρ. 4. Λοιπῶν χωρῶν φράγκα ἁλλικὰ 25. Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀπολύτως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ -- ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1η οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάνειον

Περίοδος Β'—Τόμος 30ὸς

Ἐν Ἀθήναις, 24 Δεκεμβρίου 1922

Ἔτος 45ον—Ἀριθ. 4

Ἡ ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ MARIE GIRARDET]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' (Συνέχεια)

Τότε ἕνας ἀνίκητος πειρασμὸς τὴν τριβέλισε : νὰ ξεφύγῃ ξαφνικὰ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ Ἰταλοῦ, νὰ πηδήσῃ τὸν φράχτη καὶ νὰ βρεθῇ ἔξω, ἐλεύθερη νὰ τρέξῃ ὅσο τῆς ἄρесе.

Οἱ σκέψεις τῆς Ζίνας δὲν ἀργοῦσαν νὰ γίνουν ἔργα. Ἐνῶ ὁ κ. Πιτσικάτος τριγύριζε καμαρωτὸς στὸ στίβο, ἄξαφνα εἶδε κάτι ποὺ μπορούσε νὰ τοῦ στοιχίσῃ τὴ θέσιν του, κάτι ἀνήκουστο, κάτι ποὺ ποτὲ δὲν μπορούσε νὰ τὸ φαντασθῇ !

Ἡ Ζίνα, μὲ φωνὲς καὶ μὲ καμτσι-κῆς, εἶχε ἀναγκάσει τ' ἄλογό της νὰ

μό, κι' ἀμέσως σχεδὸν πηδάει κι' αὐτὸς τὸν φράχτη σὰν τρελλός.

Μὲ τὸ καμτσικι στὸ χέρι, κυνηγᾷ τώρα τὴ Ζίνα.

Μὰ πῶς νὰ φτάσῃ μὲ τὰ πόδια του ἐν' ἄλλο ποὺ ἐκάλπαζε !

Λαχανιασμένος, ξεψυχισμένος, κι' ἀπελπισμένος, τρέχει πάντα.

Ξαφνικά, τί βλέπει ; Ἡ μικρὴ βασίλισσα βγαίνει μὲ τ' ἄλογό της ἀπ' τὴν ἀνοιχτὴ καγκελόπορτα τοῦ βασιλικοῦ κήπου !..

Ἀλοίμονο ! Τώρα βρίσκεται μόνη στὸ δρόμο, χωρὶς νὰ κρατῇ οὔτε τοὺς πιδ στοιχειώδεις τύπους ! Φεύγει μακρὰ, τρέχει σὰν ἀστραπή !..

Θεέ μου, τί θὰ γίνῃ ;

Ὁ καθηγητὴς πέφτει σ' ἕναν μπάγκο καὶ σκουπίζει τὸν ἰδρώτα του.

Ἰστερα νέα ἀνησυχία τὸν τινάζει : Πρέπει νὰ εἰδοποιήσῃ, νὰ φωνάξῃ βοήθεια...

Τρέχει στὸ παλάτι, ἀναγγέλλει τὴ φοβερὴ εἰδηση κι' ἀμέσως, ἀπὸ στόμα σὲ στόμα, κυκλοφορεῖ :

— Ἡ βασίλισσα ἔφυγε μὲ τ' ἄλογο !.. Ἡ βασίλισσα τῶσας !..

Ἡ εἰδηση φθάνει ὡς τ' αὐτιά τοῦ πρίγκηπος Ροδόλφου, ποὺ τρέχει νὰ ἰδῇ ὁ ἴδιος τί συμβαίνει... Κατεβαίνει στὸ ἵπποδρόμιο καὶ κει βλέπει τὸν κ. Πιτσικάτο, ποὺ ἔχει γυρίσει στὸν τόπο τοῦ ἀτυχήματος, μὲ τὸ κεφάλι σκυφτὸ καὶ τὰ χέρια δεμένα.

Στὰ μάτια τοῦ ἀντιβασιλιᾶ διαβάζεται ὁ θυμὸς.

— Τί τὴν κάνατε τὴ μαθήτριά σας ; φωνάζει.

Ὁ δυστυχισμένος ὁ Ἰταλός, τρέμοντας σύγκορμος, δείχνει κατὰ τὴν ἀνοιχτὴ καγκελόπορτα, σὰ νὰ λέῃ :

«— Πάει... πάει !»

Ὁ πρίγκηψ Ροδόλφος ἀρτίζει νὰ τοῦ φύγῃ ἕνα ἐπίθετο πολὺ λίγο κολακευτικόν.

— Ἀντὶ νὰ χάνουμε καιρὸ μὲ θρήνους, προτιθέται ὕστερα, τρέψτε στὸ σταῦλο καὶ δώστε διαταγὴ νὰ μὴ σελ-

λώσουν τ' ἄλογό μου καὶ νὰ μοῦ δώσουν καὶ δυὸ συνοδοὺς...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

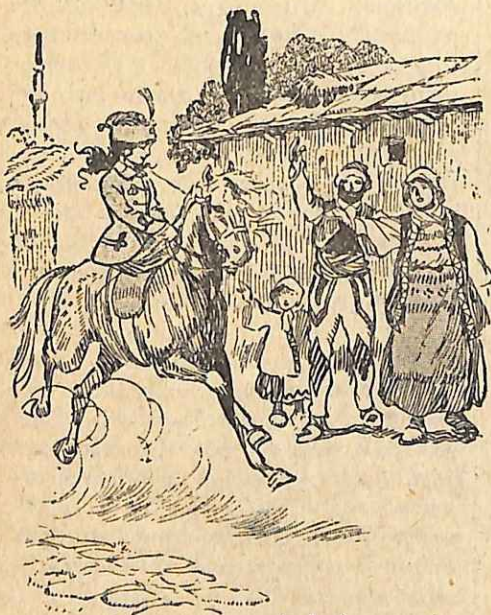
Ἡ ἐπιστροφή

Ἡ Ζινούλα ὥστόσο θρυσκόταν τώρα μακριὰ ἀπ' τὸ παλάτι. Χοροπηδώντας πάνω σ' ἄράπικο ἀλογάκι της, περνᾷ τοὺς δρόμους γρήγορῃ σὰ σαῖτα.

Μερικὲς ζητωκραυγὲς ἀκούγονται στὸ διάβα της, μὰ οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς δηγκῶδες της δὲν τὴν ἔχουν ξαναῖδῃ μὲ στολὴ ἱππασίας καὶ δὲν τὴν γνωρίζουν.

Κι' ὁ ὁμορφος Σαχέλ ξαναθυμᾶται τοὺς ἀτέλειωτους κάμπους τῆς πατρίδας του καὶ τρέχει φρενιασμένος.

Βγήκαν πιά ἀπ' τὴν πόλιν. Πέρασαν κι' ἀπὸ τὰ προάστεια κι' ἀκολουθοῦν

«Μερικὲς ζητωκραυγὲς ἀκούγονται στὸ διάβα της...» (Σελ. 25 στ. γ')

καλπάζον κατευθεῖαν πρὸς τὸν φράχτη.

Πρὶν ἀκόμη ἀπορέσῃ νὰ φτάσῃ τὴ μαθήτριά του, ὁ καθηγητὴς εἶδε τ' ἄλογο νὰ κἀνῃ ἐν' ἀντικανονικὸ πήδημα καί, σὲ λίγο, Ζίνα καὶ Σαχέλ χάθηκαν ἀπ' τὰ μάτια του !

Ὁ κ. Πιτσικάτος βγάζει μιὰ κραυγὴ, κραυγὴ γεμάτη ἐκπληξιν, πόνου, θυ-

«Ἡ Ζίνα μαζεύει λουλούδια...»

τώρα τοὺς δρόμους τῆς ἐξοχῆς, κάτω ἀπ' τὸν ἥσκιό μεγάλων δένδρων.

Ἐκεῖνο ποὺ ὄνειρευόταν ἡ Ζίνα, εἶναι τώρα πραγματικόν : Τρέχει σὰ δάσπῃ ὅπως ὅλα τ' ἄλλα παιδιὰ, δὲν κάθεται νὰ βάξῃ ὑπογραφάς, δὲν εἶναι φυλακισμένη μέσα στὸν κλειστὸ κήπο, καὶ εἶ, τῆς περνᾷ ἀπ' τὸ μυαλό, οὐ-

τε έχει πάνω απ' το κεφάλι της την κορία Ροζεμόντ, να επιβλέπει την παραμικρή της πράξη, την παραμικρή της λέξη, την παραμικρή της κίνηση!..

Για ν' απολαύσει καλύτερα τη μαγευτική φύση, νακούση το κελάδημα των πουλιών και να αισθανθή το άρωμα των λουλουδιών του άγρου, ή Ζίνα σταματάει τον καλπασμό της. Ο Σαχέλ βηματίζει ελεύθερος μέσα στη χλόη, όπου λάμπουν ακόμη σά μαργαριτάρια οι σταγόνες της δροσιάς.

Ξαφνικά, μία άσπρη πεταλούδα που πετούσε από κλαδί σε κλαδί, έρχεται και σταματά σε μιά άκρη της σέλλας.

Η Ζίνα, με μία χαρούμενη φωνή, άφίνει το χαλινάρι και πιάει τα τρεμουλιαστά φτεράκια του έντομου...

Κανείς ήχος δεν φτάνει ως τ' αυτιά της μικρής βασίλισσας, μα ή σιωπή είναι γεμάτη από κρυμμένες ζωές: Σάβρες γλυστερούν στις φλοδές των δένδρων, πράσινοι βάτραχοι πηδούν απ' τα χαντάκια, χρυσόμορφες πετούν σά γαλάζιες άστραπές.

Η Ζίνα κοιτάζει μαγευμένη τριγύρω της.

Αλλά, τί ώρα να είναι;

Θά πλησιάζει μεσημέρι.

Η μικρούλα δε θ' ακούσει βέβαια τα μακρονά ρολόγια να χτυπούν δώδεκα· μα βλέπει κάτω τον ήλιο των δένδρων να μαζεύεται προς τον κορμό. Άλλως τε, αν και δεν τ' όμολογεί, το στομάχι της είχε άρχισει να διαμαρτύρεται.

Μιά όπτασία παρουσιάζεται μπρός της: Το βασιλικό οικογενειακό τραπέζι, το τραπεζομάντηλο και τ' άχνιστά πιάτα, που σκορπούν τις γαργαλιστικές ερωδιές τους...

Υστερ' από πολλές αναζητήσεις, όλες μάταιες, ό αντιβασίλης κι' οι συνοδοί του ξαναγυρίζουν στον πόρτο.

Πέρασαν απ' τους δρόμους, ύστερα απ' τα προάστια. Έφθασαν μ' έπιμονή όλο το δάσος. Μα φαίνεται πως είχαν πάρει διεύθυνση αντίθετη από εκείνη που ακολουθούσε ή μικρή βασίλισσα.

Ο πρίγκιψ Ροδόλφος δεν ήθελε να διαδοθή ή δραπέτευση της άνεψιάς του. Γιαυτό δεν ρώτησε κανένα διαβάτη: «Μην είδες τη βασίλισσα;»

Επί τέλους, άποκηρυγμένος, συλλογίστηκε πως ίσως ή Ζίνα θά είχε γυρίσει στο παλάτι, γιατί είχε χτυπήσει από πολλήν ώρα μεσημέρι.

Με την έλπίδα αυτή, ξαναγύρισε απ' τους ίδιους δρόμους, και γρήγορα βρέθηκε μπρός στον επιβλητικό όγκο του παλιού πόργου.

Τι άνησυχία όμως κι' έμπληξη, τί τρόμο δοκίμασε, όταν αντίκρουσε, δίπλα στην καγκελόπορτα, τον Σαχέλ να γυ-

νά σιγά-σιγά μόνος, με τη σέλλα του άδειανή!

Έρριξε γύρω του ένα βλέμμα: Ίσως ή άνεψιά του είχε τώρα-δά πεζέψει.

Περίμενε να ιδή το πεισματάρικο μουτράκι της και νακούση τη χαδιάρική φωνή της.

Τίποτα! το άράπικο αλογάκι είχε γυρίσει μόνον, κατάμονο! Άραγε είχε ρίξει κάτω τη μικρή ίππεστρία;

Κατασπυγνυμένος, ό πρίγκιψ Ροδόλφος δάξει τις φωνές:

—Η Ζίνα έπασε! Δίχως άλλο θά ναι πληγωμένη!.. Ίσως και σκετωμένη!..

Ο ένας απ' τους συνοδούς πήρε το χαλινάρι του Σαχέλ και μπήκαν στο παλάτι.

Άλλες σκηνές όταν ή πριγκίπισσα Βαλεντίνα κατέβηκε να προύπαντήση την άνεψιά της, που νόμιζε πως είχε γυρίσει!

Αντί για τη Ζινούλα, είδε την άδειανή σέλλα του αλόγου, ύστερ' αντίκρουσε τη σκουθρωπή μορφή του άντρός της κι' ή άγωνία της πιά δεν είχε όρια.

—Πού είναι ή Ζίνα; φωνάζει.

Απάντηση δεν έλαβε καμμιά. Τότε έβαλε τις φωνές, έδρισε τους συνοδούς που δεν έκαναν τίποτα, και τέλος έπεσε λιποθύμη.

Όσ τόσο, το μόνο που έπρεπε να γίνει, ήταν να έξακολουθήση το φάξιμο.

Σε λίγα λεπτά πήραν καινούργιες αποφάσεις.

Δώδεκα ίππεις έφυγαν και σκορπίστηκαν στα δάση, για να έξερευνήσουν όλες τις γωνιές. Αυτά άστυνομικοί κύβλοι τους συνόδευαν. Έλπιζαν πως με την ύσφρησή τους, θά κατόρθωναν να βρούν τη χαμένη βασίλισσα, ή τουλάχιστο ό,τι έμνε απ' αυτή...

Κι' ό αντιβασίλης έπρόσταξε να τον ακολουθήση μιά μικρή άμαξα με πρόχειρο φαρμακείο.

Πάλι έφθασαν τα δάση ως την τελευταία γωνία, μα Ζίνα πουθενά!

Μην την είχε παρασύρει ό χείμαρρος; Μην την είχαν άρπάξει ληστές, που για λότρα θά ζητούσαν ένατομμάρι;

Κάθε ύπόθεση χωρούσε.

Ο πρίγκιψ Ροδόλφος, σ' αλογό του, ήταν χλωμός κι' έστριβε και ξανάστριβε το μουστάκι του με δάχτυλα νευρικά, πράγμα που σ' αυτόν ήταν δείγμα μεγάλης ταραχής.

Κατά τις πέντε τ' άπόγεμα είχαν χάσει σχεδόν και την τελευταία έλπίδα.

Ο αντιβασίλης πήρε ένα μωγο-πάτι που έβγαζε στον κάμπο.

(Έπεται συνέχεια)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

Α'

«Αχ, ναί, πέρασαν για πάντα τα χρόνια εκείνα! Δεν θά γυρίσουν ποτέ ξανά όι καλές ήμέρες, όι παλιές καλές ήμέρες, που στην ψυχή μας έχουν πιάσει όλη τη ποιήση των περασμένων, όλη την όμορφιά των έρειπίων... Πόνοι και χαρές, έλπίδες και δάκρυα, όλα στο λογισμό μας άραξαν γαλήνη και ή σκέψη πάντα τα χαϊδεύει, τανα-σκαλεύει με όσην ευλάβεια το χέρι μας ξαναπιάνει σε κάποιο σκονισμένο μα όχι και λησμονημένο συρτάρι, παλιά θυμητικά, ξερά λουλούδια, βιβλία πολυκαιρισμένα, φύλλα μισογοραμμένα, κίτρινα,—ένθύμια κάποιας ψυχής που δεν χαίρεται πιά τον ήλιο...»

Β'

Είναι πολλά χρόνια περασμένα· τόσο πολλά που τα δάχτυλα και των δυο χεριών δεν φτάνουν να τα μετρήσουν. Ήταν παρμονές Χριστουγέννων, όταν έξαφνα, κάποιο βράδυ, ένα γράμμα μās έφερε την θλιβερήν είδηση: ή γιαγιά στο χωριό γρήγορα θά πέθαινε και μās έζητούσε όλους κοντά της· αυτή ήταν ή τελευταία της θέληση...

Τό ταξίδι ήταν γρήγορο και μελαγχολικό· να ήταν τα σύνερα που σκέπαζαν βαρέα τον ουρανό ή ή έγνοια σου, καλή μου γιαγιά;... «Ω, πως δεν έμοιαζε με τα ταξίδια τα καλοκαιρινά τα φωτολουμένα και χαρούμενα! Καθισμένος τώρα στο παράθυρο του βαγονιού, τρώμαξα να αναγνωρίσω στη χειμωνιάτικη γύμνια και σκοτεινιά τα όμορφα τοπία που, λίγους μήνες πριν, είχα ξαναϊδή να λούζωνται στο ήλιο φως μιάς φθινοπωρινής δύσης. Τώρα κάτι βαρύ πλάκωνε την καρδιά μας· ήταν ό θάνατος που είχε πέσει στο έξφυλλα δέντρο και μέσα στην οικογένειά μας...

Γ'

Η γιαγιά, μόλις μās είδε, λές και ζωντάνεψε: μισοσηκώθηκε, μās έφίλησε και ξανάγειρε στο κρεβάτι, έπα-ναλαβάνοντας «τό νύν άπολύεις» με λόγια δικά της: «τώρα πεθαίνω εύχαριστημένη...» Για λίγες ώρες είχε ξαναβροή την παλιά της ζωηρότητα. Μ' αλίμονο! γρήγορα πάλι θάπαινε την κάτω βόλτα!

Στο μεταξύ εγώ βέβαια μπορούσα να ιδώ τα παλιά μου λιμέρια. Έτρεξα με όση δύναμη είχα, πρωτά-πρωτά στην αγαπημένη μου θάλασσα· μόλις όμως την αντίκρουσα από το στενό των περιβολιών ψηλά, τα πόδια μου ρίζωσαν στη γή. Αχ, δεν ήταν ή θάλασσα που ήξερα εγώ! περίμενα να την εύρω άτρυκίμστη, γαλάζια, λουσμένη στο ήλιόφωτο, και μπροστά μου άπλωνόταν μιά θάλασσα θολή, μαύ-

ρη κι' άφεγγη, που το κύμα της έφτανε ως το φράχτη των περιβολιών και ξεσπούσε μ' ένα άγριο μούγκρισμα.

Έτσι, ναί, το βήματά μου ψηλά στο περιβόλι· μα ούτε εκεί βρήκα ό,τι πρόσμενα: ούτε ένα φύλλο πράσινο, ούτε ένα λουλούδι γυνές όι λεμονιές, γυνές όι μουριές και τα κλίματα. Αχ, ναί... ξεχνούσα πως τα είχα άφίσει τον Αύγουστο και τα ξανάβλεπα μέσα στην καρδιά του χειμώνα. Κι' όμως, έπειδή το χωριό μου τώβλεπα ως τώρα μόνο τα καλοκαίρια, άσυναίσθητα στην ψυχή μου είχε σχηματισθή ή εικόνα του πάντα λουλουδιμένη, με τη θάλασσα γαλήνη και γαλάζια. Και τώρα άκόμη που φέρονω έμπροσά μου μάτια μου την όμορφή του σιλουέτα, έτσι πάντα το συλλογίζομαι: μυρωμένο μέσα στις χάρες της άνοιξης και τις αύρες του καλοκαιριού. Τό είδα μόνο μιά φορά γυμνωμένο από το βοριά και τότε φλογισμένο από τον Απρίλη!

Μιά φωνή με ξύπνησε από τη βαθιά συλλογή μου μπροστά στο ξερό περιβόλι: ή μαμά με καλούσε στο σπίτι και πάλι είχα ξεχαστή νομίζοντας ότι μπορούσα να γυρίσω ως το βράδυ, όπως το καλοκαίρι...

Στο σπίτι όλοι γύρω στο τζάκι με ταναμμένα ξύλα, κοντά στο κρεβάτι της γιαγιάς, περάσαμε λυπημένα όλο το άπόγεμα. Κανείς δεν μιλούσε δυνατά... Εκείνη είχε βαρύνει πάλι. Μόνο δυο τρεις φορές ό θεός ό Γιάννης βγήκε έξω για να περιποιηθή τα ζώα του στο στάβλο. Όταν μπήκε την τελευταία φορά, κοκκινωμένος με την χοντρή κάπα του, άπλωσε τα κοκκινισμένα χέρια του στο πυρωμένο τζάκι κι' είπε σιγανά: «Σά να μου μιλήσει χιόνι γι' αύριο το πρωί· θά κά-νουμε χιονισμένα Χριστούγεννα!»

Την άλλη μέρα, αλήθεια, ξημέρω-ναν Χριστούγεννα.

Δ'

Τό πρωί με ξύπνησε σχεδόν ξημερώματα ό θεός ό Γιάννης και μου είπε: «Σήκω να ιδής χιόνι!» Σηκώθηκα γρήγορα-γρήγορα, πλύθηκα, άν και με κάποια δυσάρεσκεια, στο παγωμένο νερό του κουβά, κι' έτρεξα στο μπαλκόνι. Όλο το χωριό, άπλωμένο όλόγυρα στο μικρό κίλλο, χιονισμένο· τα σπιτάκια στη σειρά λευκά, πάλλευκα, σαν άσπροι γλάροι που άποσταμένοι από το ταξίδι τους πάνω στις άπέραντες θάλασσες, άκουμπησαν όλοι μαζί στην άμμουδιά, έτοιμοι πάλι να νοήσουν διπλές και τριδιπλές φτερο-γες. Απέναντι, τα βουνά της Ρούμελης λευκά και κεί κάτω ό ιερός Πα-νασός σκεπασμένος μες σε πυκνά μαύρα σύννεφα. Κι' ήταν μιά γαλήνη όλόγυρα άπλωμένη, ή γαλήνη του χιονιού, όπως λέν, γιγαντωμένη όμως

στην ήσυχία ενός χωριού.

Κι' άκουστήκαν τότε από πέρα χαρούμενες όι καμπάνες από την Πα-ναγία, Σήμερα γεννήθηκε ό Χριστός. Αχ, πως ήθελα να πάω κι' εγώ στην εκκλησία! «Κοίτά, μαμά, δεν κουνώνω καθόλου» θά πάω κι' εγώ με το θεό. Νά, θάβγει ό ήλιος από εκεί πέρα σε λίγο· ιδες πως λάμπουν όι άκρες των σύννεφων χο· σές!»

Η άδεια δόθηκε, άν και άρκετά δύσκολα, και σε λίγο αντικρύσαμε την εκκλησία μας κοκκινωμένη με χιόνι, άγνή και κατάλευκη. Είχαμε άνοίξει όρόμο μέσα στο χιόνι, που είχε ύψω-θή ένα γόνατο πάνω από τη γή.

Δεν θυμύμαι ποτέ άλλοτε να γιόρτασα τα Χριστούγεννα όπως τότε έδω. Στις πόλεις δεν καταλαβαίνουμε τίποτε απ' όλη την όμορφιά της θρησκείας. Στο χωριό όμως... Άν ή θρησκεία στηρίζεται στο συναίσθημα και ή πίστη πηγάζει από την καρδιά και μόνο από την καρδιά, τότε βέβαια δεν ήθελε τίποτε άλλο για να φωνιάσει μέσα μου. Από τα παράθυρα της Εκκλησίας ξεχώριζαν τα δέντρα, χρυσά στον ήλιο, με βαρεία από χιόνια τα κλώνια. Μέσα όλοι σκυμμένοι εύλαβικά κι' ή φωνή του παπά-Χαράλαμ-που να ψάλλη με ξεχωριστή γλυκάδα: «Δόξα έν Υψίστοις Θεώ και έπί γής ειρήνη, έν ανθρώποις εύδοκία...»

Αχ, ναί, καταλαβαίναμε καλά, πολυ καλά κι' έμεις εκείνα τα λόγια. Δεν ήταν φράσεις κενές· ήταν αλήθειες που τις νοιώθαμε βαθιά στην ψυχή.

Όταν άπόλυσε ή λειτουργία και βγήκαμε, ό ήλιος είχε άπλώσει σ' όλη την άσπρη έκταση του χωριού κι' αντιφέγγιζε χιλιάδες χρυσές αναλαμπές.

Ε'

Τό μεσημέρι φάγαμε το στεντό άρνι σε τραπέζι στρωμένο πλάι στο κρεβάτι της γιαγιάς. Τις τελευταίες της στιγμές μās ήθελε όλη την ώρα σιμά της· ήταν ή στερήν μέρα που μās έβλεπε...

Μετά το φαγητό, δυο έαδερφούλες μου με πήραν και πήγαμε στο δάσος με τα πεύκα,—τα πεύκα που μες το χιόνι δείχναν ακόμη την πρασινάδα τους άθάνατη. Με πόση χαρά έτρεξα προς τα εκεί· ήταν το μόνο μέρος που είχε μείνει άναλλοίωτο από το καλοκαίρι και να που την ώρα εκείνη ή θάλασσα, γαλήνια, φάνηκε άνάμεσα από τα πεύκα, πως είχε όλη την άνοϊξιάτικη όμορφιά και την καλοκαιριάτικη χάρη. Σε λίγο άρχισα τις χιονιές μεταξύ μας, έχοντας για προπόγιο καθένος κι' από ένα πεύκο. Γρήγορα άνάγαμε από την κίνηση.

Μα ή γοητεία δεν βάσταξε πολύ· τα σύννεφα, μαζεμένα στο βοριά, άρχι-

ζαν να πλώνουν, να σκεπάζουν τον ήλιο, ένω πέρα ή θάλασσα έπαιρνε ξανά το άσροστημένο σταχί χρώμα της. Αμέσως γυρίσαμε πίσω στο σπίτι κι' εκεί κοντά στη φωτιά μαζεμένοι, περάσαμε το βράδυ, άκούγοντας παραμύθια και θλιμμένες ιστορίες. Έξω είχε πάλι άρχισει να χιονίζει.

Μα την άλλη μέρα δεν ήρθαν να με ξυπνήσουν να ιδώ πάλι τη χιονισμένη πλάση. Μόνο με σήκωσαν, δακρυ-σμένοι και σιωπηλοί, μ' έντοσαν και μ' έφεραν να φιλήσω για τελευταία φορά τα παγωμένα πιά—αλίμονο!—χείλη της γιαγιάς. Υστερα κάποια θεία με πήρε στο σπίτι της: Εκεί, κοντά πάλι στο τζάκι, πέρασε όλη ή μέρα βουβή, θλιμμένη. Έξω ό ουρανός έξαλουθούσε να πλακώη βαρύς.

Σε δυο ήμέρες έφύγαμε· δεν μούμεινε τίποτε από αυτές στη θύμισή μου. Τό μόνο που θυμύμαι είναι ότι την ήμέρα που θά ταξιδεύαμε, ό μπαμπάς μ' έκύλησε πάνω στο χιόνι γι' άστείο, εκεί που γυρίζαμε από το περιβόλι. Θυμύμαι ότι πάγωσα κι' άρχισα τα κλάματα. Με πήγανε στο τζάκι, να ξεσταθώ. Μα έλειπε πιά ή γιαγιά να με χαϊδέψη να με ταΐση ξε-στές χυλοπίτες και να μαλώση τον μπαμπά για το κακό του άστείο...

ΣΤ'

Κάποια Χριστούγεννα πάλι θά ξαναϊδώ το χωριό μου· καθισμένοι στο μπαλκόνι του σπιτιού μας, άγναντεύοντας τη θάλασσα θολή κι' άφεγγη και τρικυμισμένη, και τα δέντρα έξφυλλα, θά ζωντανέψω στη θύμησή μου όλα τα περασμένα χρόνια που πέρασα εκεί πέρα, τις παλιές καλές ήμέρες, που στην ψυχή μας έχουν πάρει όλην την ποίηση των περασμένων και την όμορφιά των έρειπίων. Μα ούτε ή γιαγιά πιά θά υπάρχη, ούτε ό παππούς. Στο κοιμητήρι το μικρό, που βρίσκεται πίσω από την Παναγία, κοιμούνται για πάντα τόσοι και τόσοι άπ' όσους άγαπήσαμε κι' αγαπούμε.

Κάποια Χριστούγεννα θά ξαναϊδώ το χωριό μου· και τό πρωί που θά ξεμερώνη ή μεγάλη ήμέρα και θά ναι ό λα γύρο χιονισμένα, κι' ή θάλασσα θά-χη πάλι κάτι από την καλοκαιρινή όμορφιά της, θά με ιδή πάλι ή εκκλησία εύλαβικά άνάμεσα στο ταπεινό πλήθος. Τάχα θά θελήση κι' αυτή να ξυπνήση ξανά στα στήθη μου όλη την εύτυχία που άνθιζε τότε, την ώρα που άνάμεσα από τα παράθυρα ά-γνάντευα τα δέντρα χρυσά στον ήλιο, φορτωμένα χιόνι, ένθ μέσα ή φωνή του παπά-Χαράλιμπου, με ξεχωρι-στη συγκίνηση και γλύκα, έπαλλε το Δόξα έν Υψίστοις Θεώ;

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΚΑΚΡΙΑΪΣ

ΑΘΗΝΑΙ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΕΝΝΑΤΑΙ

Ἀγαπητοί μου,

ΛΕΠΩ πάλι, με τὰ μάτια τῆς ψυχῆς, τὴν Γέννησιν ἐκείνην, τὸ παλιὸ εἰκόνισμα, ποὺ ὑπῆρχε, καὶ θὰ ὑπάρχῃ ἀκόμα, σὺν εἰκονοστάσι τοῦ πατρικοῦ μου οπιτιοῦ. Νὰ τὸ Σπήλαιον ποὺ ἔχει μέσα τὴν Φάτην. Νὰ ἡ γλυκεῖα Παναγία μετὰ τὸ γαλάζιο τοῦ φόρεμα καὶ τὸ χρυσοῦ τοῦ στεφάνου. Νὰ διπλὰ τῆς ὁ Ἰωσήφ μετὰ τὸ ἀγαθὸ, πατρικὸ πρόσωπο. Νὰ καὶ ὁ Χριστοῦλῆς στὴ μέση τους, τὸ θεῖο Βρέφος, δόλορμυνο, μετὰ τὰ παχουλὰ χερσάκια του, ποὺ τὰ πλύνει μπροστὰ σὰν κάποιον νὰ θέλῃ νὰ πιάσῃ. Νὰ οἱ ποιμένες, μετὰ τὴν γλίσσας τους, δόλορμυνο καὶ νά, παραπίσω, τὰ βοδάκια, τὰ λογάκια, τὰ γαῖ-δουράκια τῆς Φάτης, ποὺ ὡς καὶ αὐτὰ πλησιάζουν νὰ προσκυνήσουν τὸ νεο-γέννητο Θεό. Μὰ ἡ ὠραία ζωγραφιὰ ἔχει καὶ φόντο. Πίσω ἀπὸ τὸ Σπήλαιον, δεξιά, ἀριστερά, φαίνονται βου-νὰ χιονισμένα, κάμποι, δρομάκια. Εἶναι νύχτα βαθεῖα, σκοτεινὴ. Ἐνὰ μόνον ἀστὲρ λάμπει, μεγάλο, φωτεινὸ, ἴσα-ἴσα ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὴν Φάτην. Κι' οἱ ἀχτίδες τοῦ φωτίζουν πλάγια ἕνα μονοπάτι, ἀνάμεσα τὰ βουνά, ἀπ' ὅπου ἔρχονται καβάλλα στ' ἄλογά τους, δ-δηγημένοι ἀπὸ τὰς τρεῖς Μάγοι.

Αὐτὴ τὴν ὑποδελτικὴν Γέννησιν ἐξα-ναβλέπω, μετὰ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου, ἐν ἡμέρᾳ τῆς γλυκεῖας καμπάνης τῶν Χριστουγέννων. Κι' ὅπως τότε, στὰ παιδικὰ μου χρόνια, ἔτσι καὶ σήμερα ποῦ φαίνεται πὺς παριστάται σὺν θαύμα τῆς «θείας οἰκονομίας»: Ὁ Θεὸς παίρνει ἀνθρώπινη μορφή, γεννιέται ἀπὸ μητέρα θνητὴ, κατεβαίνει στὸν κόσμον, ἔρχεται νὰ διδάξῃ, νὰ φωτίσῃ, νὰ σώσῃ τοὺς ἀνθρώπους! Ἡ γέννησί του σὲ μὴν φάτην, ἀνάμεσα σὲ ποιμέ-νες, δείχνει συμβολικὰ τὸν προορισμὸ τοῦ θεῖου αὐτοῦ βρέφους: Θὰ γίνῃ «ποιμὴν». Ὁ καλὸς ποιμὴν ποὺ ἀ-γαπᾷ τὰ πρόβατα γιὰτ' εἶναι δικά του καὶ δὲν τὰ φτύνει καὶ φεύγει, ὅταν βλέ-πει νὰ ἔρχεται ὁ λύκος, ὅπως κάνει ὁ μισθωτὸς, παρὰ στέκεται ἐκεῖ νὰ τὰ ὑπερασπισθῇ καὶ τὴν ψυχὴ αὐτοῦ τί-θηται ὑπὲρ τῶν προβάτων. Ὁ καλὸς ποιμὴν ποὺ ἔχει καὶ ἄλλα πρόβατα, ὡς ἄλλες στάνες, μὰ ποὺ δὲν ἡσυχάζει ἀνδρὸν τὰ μαζέψῃ ὅλα, ὥστε νὰ γίνῃ μὴν ποιμὴν μ' ἕνα ποιμένα...

Ναί, γι' αὐτὸ κατέβηκε ὁ Θεὸς στὸν κόσμον, γι' αὐτὸ γεννήθηκε στὴν φάτην τῆς Βηθλεὲμ ὁ Χριστὸς: Γιὰ νὰ ἐνω-θοῦν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι σὺν ὀνόματι του,

γιὰ νὰ ποτελειώσουν μὴν ποιμὴν, μὴν οἰκογένεια, μ' ἕνα ποιμένα, μ' ἕνα πα-τέρα: Τὸ Θεὸ τῆς Ἀγάπης. Κι' ὅμως! ἔχουν περάσει ἀπὸ τότε δύο χιλιάδες σχεδὸν χρόνια, καὶ ἀκόμα ἡ ἐνωσις αὐτὴ δὲν πραγματοποιήθηκε. Οἱ ἄν-θρωποι ἐξακολουθοῦν νὰ ζοῦν χωρισμέ-νοι, νὰ μισοῦνται, νὰ ἐχθρεύονται, νὰ ἀλλοτριάζονται. Κι' ὅχι μόνον οἱ ἄνθρωποι διαφόρων φυλῶν, ἀλλὰ πολ-λὲς φορές καὶ οἱ ἄνθρωποι τῆς ἴδιας φυλῆς, τοῦ ἴδιου ἔθνους, τῆς ἴδιας κοι-νωνίας. Γιατὶ ἀραγε αὐτό; Τὸν αἰὼν ὅ-λον τοῦ Χριστοῦ, ἦταν ἀπραγματο-ποίητο;

Κάθε ἄλλο! Οἱ ἄνθρωποι μόνον δὲν τὸ ἀγκάλιασαν μετὰ τὴν λατρεῖαν ἐκείνην ποὺ περίμενε ὁ Χριστὸς. Ἀλλὰ θὰ τὸ ἀγκάλιασαν καὶ, μὴν μέρα, θὰ πραγμα-τοποιηθῇ. Γιατὶ τί εἶναι χίλια καὶ δύο χιλιάδες χρόνια στὴ ζωὴ τοῦ κόσμου; Μία στιγμή! Κι' ἂν δὲν ἦμε ἀκόμα τὸ «πλήρωμα τοῦ χρόνου», θὰ ἔρθε. Ὅλα μᾶς τὸ λέγει. καὶ μᾶς τὸ βεβαιώ-νουν. Μὲ ὅλους τοὺς ἀντίχριστους καὶ τοὺς ψευτοπροφήτες, ποὺ φάνηκαν ὡς τῶρα, μὴν ὅλη τὴν ἐπικράτησιν ποὺ εἶχε κάποιον καιρὸ τὴν διδασκαλίαν τους, μὴν ὅλον τὸν κλονισμὸ ποὺ ἔφεραν στὴν θρησκείαν τοῦ Χριστοῦ οἱ διάφορες φι-λοσοφίες, — ἐπιστημονισμοί, ὀλισμοί, ἐγωῖσμοί, ὑπερανθρωπισμοί, — σήμε-ρα πάλι ἔπесαν ὅλα καὶ τὸ ὄνειρο, τὸ ἰ-δανικὸ τῶν πρὸ ἐκλεκτῶν ἀνθρώπων, εἶναι τὸ ἴδιον τοῦ Εὐαγγελίου, τὸ ἴδι-ον τῆς ἐνωσις, τῆς ἀδελφότητος, τῆς εἰρήνης, τῆς ἀγάπης.

Ἀς εὐχρηθῶμε ὁλόφωτα, — τί κα-λύτερον εὐχὴν γιὰ τὰ Χριστούγεννα; — νὰ πραγματοποιηθῇ τὸ γρηγορώτερον καὶ νὰ λείψῃ ἀπὸ τὸν κόσμον τὸ ἀν-τιχριστιανικὸν θέαμα μίας ἀνθρωπότη-τας ποὺ λέγεται πολιτισμένη, ἀλλὰ δὲν παύει νὰ χωρίζεται σὲ τόσες ἐχθρικές, ἀλληλομισούμενες οἰκογένειες. Ἀς εὐχρηθῶμε νὰ γίνῃ ἐπιτέλους ἡ μὴν ποιμὴν μετὰ τὸν ἕνα ποιμένα. Καὶ προ-πάντων ἂς εὐχρηθῶμε νὰ ἐγγὴν ἡ ἀγα-πημένη μας πατρίδα ἀπὸ τὴν δεινὴν αὐτὴν περίστασιν, ἀπὸ τὴν δυστυχίαν, ὅπου τὴν ἔρριξε ὁ Χωρισμὸς. Χριστὸς γεννιέται σήμερον, Θεὸς Εἰρήνης καὶ Ἀγάπης!

Σὺς ἀσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

ΡΗΤΑ

8

Τὸ καλὸ ποὺ κάνεις,
(Μάλιστα μεγάλο.)
Κοίτα μὴ θελήσῃς
Νὰ τὸ διαλαλήσῃς.
Γιατὶ ἀλλοιῶς τὸ χάνεις:
Ὅλοι ὅσοι σάκου-
ν (ὦ, δὲν ἀμφιβάλλω.)
Ἔτσι νὰ καυχᾶσαι,
—Κύρ-ψευτάκο. σκάσε! —
Στὴ στιγμή θὰ ποῦνε.

CHFF

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

[Μυθιστόρημα τοῦ Ἀναδὴ]
μαίκοῦ JULES SANDEAU.

Γ'. (Συνέχεια)

«Αὐτὴ τὸν τραβᾷ σὰ μαγνήτης, αὐτὴ τὸν σκλαβώνει. Μόλις σηκωθῇ, εὐθὺς θὰ τρέξῃ στὸ παράθυρο, νὰ καμαρώσῃ τὴν θάλασσά του. Δὲν ξέρεις τί περίερ-γος ποὺ εἶναι! Ἀκόμα δὲν ἐπάτησε τὸ πόδι του σὲ κατὰστρωμα πλοίου καὶ ὅμως ξέρει ὅλες τὲς ναυτικὲς λέξεις σὰ νᾶταν καλὸς καπετάνιος. Προλέγει πότε θὰ γίνῃ τρικουμία. Ὁ ἄλλος πῶς ἀνόμενα θάλασσας καὶ Στέφανου, ἀνά-μέσα τοῦ ἀδύνατου πλάσματος καὶ τοῦ ἀπέραντου στοιχείου, ὑπάρχει δεσμός, συμπάθεια, κάποια σχέση μυστική. Ἀστὸ καὶ εὐμετάβλητο ὅπως ἐκείνη, τὸ παιδί παρουσιάζει τὲς ἴδιες ἀλλα-γές. Ὅπως ἐκείνη εἶναι πότε γαλήνια καὶ πότε ταραγμένη, ἔτσι καὶ αὐτὸ πό-τε ἔχει τεμπελιά καὶ πότε ζωηρότη. Ἡ θαλασσοταραχὴ τὸν ἐξάπτει καὶ ἡ ἐξαψὴ του πέφτει ὅταν πέφτουν καὶ τὰ κύματα.

«Δὲν μοῦ ξανάκανε λόγο γιὰ τα-ξείδι μετὰ τῶν ὅμως μετὰ τὰ μάτια, μετὰ κοιτάζει καλὰ-καλὰ, κάθε φορὰ ποὺ βλέπει τὸν μπάρμπα-Λαμπινέτο νὰ ἐ-τοιμάζῃ τὰ σὺνεργά του καὶ τὸ καίκι του γιὰ τὸ φάρμα. Τὰ ὠραία ἐκεῖνα καστὰνὰ βλεμμάτα, τόσο τρυφερά, τό-σο παρακλητικὰ, θὰ μαλάκωναν καὶ τοὺς βράχους. Καμμιά φορὰ αἰσθάνο-μαι νὰ ραγίζω καὶ ἡ καρδιά μου. Τὸν παίρνω τότε στὴν ἀγκαλιά μου καὶ μοῦρχειται νὰ τὸν ρίξω στὴν ἀγκαλιά τοῦ γέρου φαρά. Ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγ-μή, δὲν ξέρω πῶς, μετὰ κυριεύει ἕνας ἄριος φόβος, μετανιωῖ καὶ κρατᾷ τὸ παιδί, καὶ τὸ σφίγγει στὸ στήθος μου, σὰ νᾶθελε νὰ μοῦ τὸ ἀρπάξῃ ἡ θάλασσα...

«Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω ἀπὸ ποῦ προέρχεται αὐτὸς ὁ φόβος, ποὺ μέρα μετὰ μέρα αἰσθάνομαι νὰ μεγαλώνῃ

«Νὰ κάθεται ἀπάνω 'ς ἕνα βράχο...

μέσα μου γιὰ τὴν θάλασσα! Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιατί δὲν ἀντέχω νὰ τὴν κοιτάξω πολλὴ ὥρα, χωρὶς νὰ αἰσθάν-θω μὴν μεγάλη ἀδιαθεσίαν... Ὑποπεύ-ομαι τὰ χέρια τῆς καὶ ὁ θυμὸς τῆς μετὰ τρυφάει. Τοῦ κάκου λέγω μέσα μου ὅτι 'ς αὐτὴ χρωστῶ τὸν τελευ-ταῖο θησαυρὸ ποὺ μοῦ ἔμεινε. Τί τὰ θέλεις, δὲν τὴν ἀγαπᾷς, δὲν μπορῶ

πιὰ νὰ τὴν ἀγαπήσω! Ὅπως θέλεις ἐ-ξήγησέ του' ὅπως θέλεις πές το: ἀ-χαριστία, ζήλεια, δεισιδαιμονία, προάσι-θημα, ἀνοησία... Ἐκτὸς πὰν ἡ αἰ-τία εἶναι ποὺ δὲν εἶμαι γεννημένη γιὰ νὰ βλέπω τὰ «μεγάλα θεάματα τῆς Φύσεως». Μάρσε νὰ τὰ βλέπω καὶ νὰ τὰ θαυμάζω λίγη ὥρα μονάχα, γι-ατὶ τὸ πολὺ με κουράζει. Δὲν ξέρω καὶ ἐγὼ τί θέλω. Τὰ βουνά, τί νὰ σοῦ πῶ, μοῦ φαίνεται πῶς κάθονται στὸ στήθος μου: τὰ δάση μετὰ πνίχου, ὁ Ὠκε-ανὸς μετὰ ἀνὰ-κώ-τω. Μάθε το, ἀγαπη-τέ μου, μὴν γιὰ πάντα καὶ ἔχε το ὅπ' ὅφει-σαι: δὲν μπορῶ νὰ ζῶ σὲ χωριό· ἡ καρδιά μου κάνει τὰν γιὰ τὴν πρωτεύουσα. Μὰ-ρσε οἱ μεγάλοι τῆς δρόμοι, οἱ πλατεῖες τῆς, οἱ δανδροστοιχί-ες τῆς καὶ ἀπ' ὅλες τὲς ἐ-ξοχὲς ποὺ γνωρίζω, δὲν προτιμῶ ἄλλῃ ἀπὸ τὰν προάστειά της.

«Ἐκεῖ ἤθελα νὰ περνώ τὴν ζωὴ μου. Θυμᾶσαι τὴν ὠραία ἐκείνη ἐξοχὴ ποὺ ἐπισκεφθήκαμε μαζί, μὴν μέρα ποὺ ἤμαστε περίπατο; Ἦταν Ἀπρίλης, Κυ-ριακὴ, καὶ μεῖς τότε ἤμαστε πτωχοὶ καὶ εὐτυχισμένοι. Μὴν βίλλα—θυμᾶ-σαι; εἶχε νοικιαστήρι καὶ ἡ καγγελο-πορτὰ τῆς ἦταν ἀνοιχτή. Μπήκαμε μέ-σα καὶ ἦτανε τρέλλοι! χάσαμε τὸ νοῦ μας ἀπὸ τὴν ὠμορφιά της. Τὴν χαριτω-μένην κατοικίαν, ἀπλὴ καὶ γι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα ἀρχονική, κατὰ τὴν γνώμη μας! Ὁ κήπος ἦταν κατηφορικός, ὅλο πρα-σινάδες καὶ ἀνθισμένες μηλιές. Στὸ κατὰ μέρος εἶχε κιόσκι καὶ πάρα πέ-ρα, σὲ μὴν πλατεῖαν, ἦταν τὸ σπῆτι, στρω-μένον ἀπέξω μετὰ τριανταφυλλί-ες καὶ κληματαριές.

«Θυμᾶσαι τὲς μισοχόβολες πασχα-λιές καὶ τὰ λλά πυκνὰ δένδρα; τὴν δε-ξαμένη μετὰ τὸ καθαρότατο νερό, ὅπου ἔπιναν οἱ μελισσοφάγοι; καὶ τοῦ; λό-φους ποὺ φαινόταν ἀπ' ἀντίκρου;... Ὅλ' αὐτὰ τὰ ἔχω μπρὸς τὰ μάτια μου: ὅ-σο δάκρυα ἔχουσα ἀπὸ τότε, δὲν μπο-ρεσαν νὰ θολώσουν τὲς λαμπρὲς καὶ δροσερὲς ἐκείνες εἰκόνες. Δὺν ὁλόκλη-ρες ὥρες ἦταν στὴν ἐξουσία μας ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὠραία πράγματα. Εἶχαμε κάμει κατοχὴν στὸ ἔξω κτήμα καὶ ἡ εὐ-τυχία μας εἶχε ὅλη τὴν φωλιά της. Τότε ἀκόμα τὰ παιδιὰ μας δὲν ἦταν γεννημένα: ἐγὼ ὅμως καμάρωνα τρία ξανθὰ κεφαλάκια ποὺ κουνιόνταν στὲς πρα-σιναδὲς. «Ἀχ τί ἡμέρα ἀριστογρημα-ῖαν ἐκείνη καὶ τί ὠμορφα ὄνειρα εἶ-δαμε μετὰ-μέσα!»

1 Σεπτεμβρίου 1854

«Γέλασε μετὰ τοὺς φόβους μου, ἀλλὰ μὴν γελάσῃς μετὰ τὲς ἀγάπες τοῦ γιοῦ σου.

Τὰ πράγματα εἶναι πολὺ σοβαρά-τερα ἀπ' ὅσο ἐπίστευα. Ἀκουσε καὶ κρῖνε μόνος σου.

«Εἶχ' ἀποφασίσει νὰ κάμουμε μὴν μικρὴ ἐκδρομὴν μετὰ τὰμάξιν. Ὁ Στέφα-νος εἶχε χαρὰ μεγάλη ποὺ θὰ πήγαινε ἀμαξάδα καὶ ἐγὼ, νὰ σοῦ πῶ, ἤθελα νὰ λείψῃ λίγο ἀπὸ τὰ μάτια μου ὁ Ὠ-κεανός, γιατί, καθὼς σοῦ ἔγραψα, πολὺ με φοβίζει καὶ μ' ἐνοχ-λεῖ αὐτὸς ὁ κύριος... Πήραμε λοιπόν, προ-χθές, ἐν' ἀμαξίαν—δηλαδὴ τὸν Θεὸν νὰ τὸ κάμῃ ἀμάξι! ἕνα σα-ράβαλο καὶ, μετὰ τοῦ φωράλογα φοβί-μης, περὶ καὶ κόκκαλο, — καὶ πρῶτ-πρῶτ' ἐκινῆ-σαμε. Μοῦ εἶχαν συ-στήσει γι' αἰσθησάτο

«Θὰ τρέξῃ στὸ παράθυρο...» (Σελ. 28, στα')

μὴν κρεμαστήν γέφυρα 'ς ἕνα πο-τάμι. Προσβερνάρδο λέγεται τὸ μέρος. Κι' ἐκεῖ εἶπα νὰ πάμε.

«Ὡς ἕνα διάστημα πηγαίναμε πολὺ καλὰ. Ὁ οὐρανὸς ἦταν γαλανός, ὁ ἁ-έρας καθαρὸς καθαρὸς, ὁ ἥλιος λαμ-πρότατος καὶ ὁ Στέφανος ζωηρὸς καὶ χαρούμενος σὰ σπίνος καὶ φλό-αρος σὰν παπα-γάλος. Μόνον σὺ ἔλειπες γιὰ νὰ ἦταν σωστὴ ἡ χαρὰ μας. Κα-θὼς ἔφευγε, ὁ τόπος εἶδ' εἶ-ναι τραχὺς, ξε-ρὸς καὶ κάπου-κάπου φαίνεται ἀπὸ κανένα μέ-ρος ἡ θάλασ-σα. Τὰ πουλιὰ εἶναι σπάνια: μόνον στὰ πυκνὰ καὶ κατασκο-νισμένα ἀγκά-θια πετοῦν ἕνα σωρὸ πεταλού-δες. Αὐτὰ δὲ ἦταν ὅλα ὅλα τὰ στολίδια τοῦ-μέρους ποὺ πε-ράσαμε τὲς πρῶτες ὥρες τῆς ἐκδρομῆς.

«Σὲ λίγο τὰμάξιν μας ἀλλάξε δρόμο καὶ γυρίσαμε τὴν ῥάχη μας στὴ θάλασ-σα. Τότε ἀλλάξε καὶ ἡ σκηνογραφία. Δὲν μπορῶ ἐξῆς νὰ σοῦ πῶ πῶς τὸ μέρος αὐτὸ ἦταν παρὰδεισος: ἄμ' ἀ-πομακρυνθήκαμε ὅμως ἀπὸ τὰ λυμυρὰ ἐ-

κεῖνα χρώματα, ποὺ ἄλλο δὲν εἶχα ἐμ-πρός μου παρὰ θάλασσα καὶ ὅλο θά-λασσα, μὴν φάνηκε πῶς βρέθηκα στὴν πρὸ μαγευτικὴ κοιλάδα! Τὴν δέντρα, τί σκιερὰ μονοπάτια, τί λιβάδια, τί τρε-χοῦμενα νερά! Τὰ μάτια μου, κουρα-σμένα νὰ ἐλπεύουν ὅλη μέρα τὸν ἀπέ-ραντο Ὠκεανό, δὲν ἔφευγε μετὰ πόση εὐ-χαρίστησι ἀναπαύονταν στὴν ὠραία αὐτὴ θέαμα τῆς ἐξοχῆς! Δὲν μπορεῖς νὰ φαν-ταστής πόσο ἀγαπητὴ καὶ ἐπιθυμητὴ γίνεταί ἡ Ρέα, ὅταν ἔχῃ κανεὶς ἐμπρός του ἕξιν ὁλόκληρους μῆνες τὸ γερο-Ποσειδῶνα μετὰ τὴν τριάντάν του! Ἀπὸ τὴν καλὴν ἐνὸς λαχά-δης εἶδα νὰ νῆνεβαίνῃ κανὼν καὶ εὐφρανθήκε ἡ καρδιά μου. Ἐβλεπα καὶ δὲν ἐχόρται-να. Συχνὰ ἔλεγα στὸν ἀμαξία νὰ στέ-κεται γιὰ νὰ βλέπω μετὰ τὴν ἡσυχίαν μου τὸν ὁμορφὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος καὶ νὰ πο-λαμῶναι τὴν εὐωδίαν τοῦ γόρτου.

«Ἀλλὰ παρὰξενό! Ὅσο ἐγὼ, ἡ μη-τέρα, ἀπὸ τὴν χαρὰ καὶ τὴν εὐχαρίστη-ση ξαναγινόμενον παιδί, τόσο ὁ Στέφα-νος, τὸ παιδί, γινόταν σοβαρότερος καὶ δὲν ἔπαιρνε ἀπὸ τὸ στοματάκι του λό-γο. «Κοίταξε, Στέφανε, τοῦ ἔλεγα, τί ὁμορφα!» Κι' ἐκεῖνος μὴν γόρτιζε, ἔβλεπε μ' ἀδιαφορίαν καὶ ἔαυρωνε πάλι στὴ γωνιά του. Ἀπὸ τὴν στιγμήν ποὺ πρὸς πλάτῃσεν τὴν θάλασσα καὶ δὲν τὴν βλέπαμε πιά, ἐσφάλισε τὸ στόμα του, σταμάτησε ἡ γλῶσσά του. Μιλὰ ὁ Στέ-φανος σου! Ἐνόμισα πῶς ἡ πολλὴ

ζέστη τὸν εἶχε ζα-λίσαι καὶ τοῦ κόπη-κε ἡ ἰσχύς. Μὰ ὅσο περνοῦσε ἡ ὥ-ρα, τόσο μεγάλωνε ἡ ἀδιαθεσίαν του καὶ τὸ προσωπάκι του τὸ γελαστό, ποὺ πρὸ ὀλίγου ἦ-τον σὰν τὸ μῆλο, φαίνετο γλω-μὸ καὶ λυπημένο.

«Μὰ τί ἔχεις, Στέφανέ μου, τί ἔ-χεις; Δὲν μπορεῖς; Μὴν πονεῖς που-θενά; Πές μου, μα-τάκια μου!» Ἐκεῖ-νος τίποτα. Κι-νοῦσε μόνον τὸ κε-φάλι καὶ δὲν ἔδγα-ζε ἄνω.

«Τὸ βράδυ φθά-σαμε στὸ Ροσβε-ρνάρδο. Ὁ Στέφα-νος μὴν ἔφαγε ὅλο μ' ἐμπροσθίαν καὶ ζήτησε νὰ πλαγιάσῃ. Μὴν πρῶτος πῶς ἔ-γινε κείνη τὴν ὥρην! Τὸ παιδί κοιμήθη-κε εὐθὺς μὰ ἐγὼ δὲν ἔκλεισα μάτι ὅλη τὴν νύχταν...

(Ἐπεται συνέχεια)

Μετάφρασις Π. Ι. Φ. καὶ Γ. Ε.

«Ποῦ νὰ φανταζόταν τὲς νέες συμφορὲς!...

ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

[Συνέχεια και τέλος: ίδε σελ. 22]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

β.—Ο Άλλος, ο οποίος θα έδω την πρότασιν, είναι έντελώς ελεύθερος να την δεχθῇ ἢ ὄχι. Ἄν την δεχθῇ, τότε ἀντὶ πάσης ἄλλης εἰδοποιήσεως πρέπει νὰ στείλῃ ἡ πρώτη ἐν τετραδίων του πρὸς τὴν Διάπλασιν συμπληρωμένον κατὰ τὰς κατωτέρω ὁδηγίας, (S γ'), ἡ ὁποία τὸ στέλλει πρὸς τὸν προτείναντα, καὶ ἐκεῖνος πάλιν, ἅμα λάβῃ τὸ τετράδιον, ὀφείλει νὰ στείλῃ τὸ ταχύτερον ἐν ἰδικόν του, (συμπληρωμένον ἐπίσης), διὰ ν' ἀποσταλῇ εἰς ἀπόδοσιν πρὸς τὸν δεχθέντα τὴν ἀνταλλαγὴν. Οὗτω λοιπὸν ὁ μὲν δεχόμενος τὴν ἀνταλλαγὴν στέλλει τετράδιον πρῶτος, ὁ δὲ προτείνων αὐτὴν στέλλει δεύτερος.

γ.—Ὁ τε δεχόμενος τὴν πρότασιν, καθὼς καὶ ὁ προτείνων, ὅταν θὰ στείλουν τὸ τετράδιόν των, πρέπει πρῶτον νὰ γράψουν τὰς ἀπαντήσεις, νὰ τὸ υπογράψουν πάντοτε μὲ τὸ ψευδώνυμον των, ἐκ τοῦ ὅτι οἱ ἐγγενεῖς ἡ πρότασις, ἡ καὶ μὲ τὸ ὄνομα τὸν μαζὶ, (ἂν θέλουν νὰ φανερωθῶν) νὰ ἐσωλίσκουν γραμματόσημον τεσσαράκοντα λεπτῶν, (πάντοτε 40 λεπτῶν δι' ὅπουδήποτε εἶνε τὸ τετράδιον, διότι μὲ αὐτὰ, ἐκτὸς τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν πληρώνεται καὶ ἡ πολυσχιδὴς ὑπηρεσία τῆς ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν), νὰ γράψουν εἰς τὸ ἄνω περιθώριον τοῦ ἐξωφύλλου μὲ μολύβδιον ὅτι ἐξωφύλλου μὲ μολύβδιον ἀπευθύνεται τὸ τετράδιον, (τὸ ψευδώνυμόν του ἀρκεῖ) καὶ νὰ τὸ στείλουν εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Διάπλάσεως ὅπως τὸ διαβιβάζει.

4.—Τετράδια μὲ ἀκόσμους καὶ ἀπρεπεῖς ἀπαντήσεις, ἡ μὲ προσποιητοὺς υπαινιγμούς, μὲ πειράγματα, μὲ προτάσεις ἡ μὲ πληροφορίας ἐκτὸς τῶν ἀπαντήσεων, δὲν διαβιβάζονται ὑπὸ τῆς Διάπλάσεως.

5.—Νέαι προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν ἐκ μερῶς τῶν καθυστερούντων τετράδια, ἢ τῶν μὴ ἀποδιδόντων τὰ ληφθέντα ἐντὸς μηνὸς τὸ πολὺ, δημοσιεύονται μὲν, ἀλλὰ σημειούμενου, συγχρόνως μὲ τὴν δημοσίευσιν, τοῦ ἀριθμοῦ τῶν τετραδίων τὰ ὅποια ὀφείλει ὁ προτείνων, ἐντὸς παρενθέσεως εὐθὺς μετὰ τὸ ψευδώνυμόν του.

6.—Ὁ λαμβάνων τετράδιον διὰ τοῦ Γραφείου μας, διὰ τοῦ Γραφείου ἐπιστῆς ὀφείλει νὰ τὸ ἀνταποδώσῃ ἀπ' εὐθείας, θεωρεῖται διὰ τὸ Γραφεῖόν μας ὡς καθυστερῶν.

7.—Χάριν οἰκονομίας, τὰ τετράδια τῶν Μ. Μυστικῶν δύναται νὰ στέλλωνται πρὸς τὴν Διάπλασιν ἐντὸς ἀνοικτοῦ φακέλλου ὡς ἐντοπα, ὅτε πληρῶνουν ἐλάχιστον ταχυδρομικὸν τέλος. (Καὶ ἡ Διάπλασις ὡς ἐντοπα τὰ στέλλει, ἀφ' ὧν ἀνοικτὸν τὸν φακέλλου).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. Τὸ Ξεσπάθωμα.

1.—Ξεσπάθωμα λέγεται ἡ φροντίς καὶ ἡ ἐνέργεια τὴν ὁποίαν καταβάλλουν οἱ φίλοι τῆς Διάπλάσεως πρὸς ἐγγραφὴν νέων συνδρομητῶν.

2.—Ἡ Διάπλασις, διὰ νὰ κινήσῃ περισσώτερον τὴν εὐγενῆ ἀμύλλαν τῶν φίλων τῆς, ἔδωκε Διαγωνισμὸν ξεσπαθώματος, τοῦ ὁποίου οἱ ὅροι δημοσιεύονται εἰς ἐκαστὴν προκήρυξιν. Ἐκτακτοῖται καὶ ἀμοιβαί ἀπονέμονται εἰς τοὺς ξεσπαθώνοντας, τῶν ὁποίων δημοσιεύονται καὶ αἱ εἰκόνες.

3.—Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν ξεσπαθώματος λαμβάνουν μέρος: πρῶτον, οἱ συνδρομηταὶ οἱ ἐγγράφοντες νέους συνδρομητὰς ἐτήσιους, ἑξαμήνους καὶ τριμήνους· καὶ δεύτερον, οἱ Μικροὶ Σύλλογοι οἱ ἰδιοῦμενοι ὑπὸ συνδρομητῶν μὲ χίριον σκοπὸν τὴν διάδοσιν τοῦ περιοδικοῦ μας. Διὰ τοῦτο ἀνακηρύσσονται χωριστὰ Κορυφαῖος Μονάδων καὶ Κορυφαῖος Ὁμάδων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'.

Οἱ τόμοι τῆς Διάπλάσεως. — Ἡ Βιβλιοθήκη τῆς Διάπλάσεως.

1.—Οἱ νέοι συνδρομηταὶ δύνανται νὰ ἀποκτήσουν ὅσους θέλουν ἐκ τῶν τόμων τῆς Διάπλάσεως, τῶν ἐκδοθέντων πρὸ τοῦ ἔτους κατὰ τὸ ὅποιον ἐνεγράφησαν καὶ μὴ ἐξαντληθέντων.

2.—Μέχρι τοῦδε ἐξεδόθησαν 53 τόμοι ὧς ἐξῆς: Α') Ἀπὸ τοῦ 1879 μέχρι τοῦ 1893 ἐξεδόθησαν 24 τόμοι, ὀνομαζόμενοι: «Τόμοι τῆς Πρώτης Περιόδου». Ἐκ τούτων ὁ 1ος, 2ος, 3ος, 4ος, 6ος, 8ος, 9ος, 10ος, 11ος, 13ος, 15ος, 16ος, 17ος, 21ος, 23ος καὶ 24ος, ἐξηγνήθησαν πρὸ πολλοῦ. — Β') Ἀπὸ τοῦ 1894 ἡ «Διάπλασις» ἐγένετο ἀπὸ δεκαπενθήμερον ἑβδομαδιαία, ἡλλαξέ σχῆμα καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν Β' Περίοδον. Καὶ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, ἦτοι ἀπὸ τοῦ 1894 μέχρι τοῦ 1922, ἐξεδόθησαν τόμοι 29, ὀνομαζόμενοι: «Τόμοι τῆς Β' Περιόδου».

3.—Ἡ Διεύθυνσις τῆς Διάπλάσεως τῶν Παιδῶν ἔχει ἐκδώσει καὶ ἐκδίδει τόμους ἀνεξαρτήτως τοῦ περιοδικοῦ, περιέχοντας ἑκάστος ἀπὸ ἓν τερπνὸν καὶ ἡθικὸν ἀνάγνωσμα, ὧς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μυθιστορημα εἰκονογραφημένον. Οἱ τόμοι οὗτοι τιτλοφοροῦνται *Βιβλιοθήκη τῆς Διάπλάσεως*.

4.—Δεπτομερὴς Τιμοκατάλογος τῶν τόμων «Διάπλάσεως» καὶ *Βιβλιοθήκης* δημοσιεύεται ἐκαστοτε εἰς τὸ φύλλον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Ἀνανέωσις συνδρομῆς.—Τρόποι ἀποστολῆς χρημάτων.

1.—Ἡ συνδρομὴ εἰς τὴν Διάπλασιν εἶναι προσωληρωτέα· ἐπομένως ὁ συνδρομητὴς ὁ ἐπιθυμῶν νὰ ἐξακολουθήσῃ, πρέπει, πρὶν λήξῃ ἡ συνδρομὴ του, νὰ τὴν ἀνανέωσῃ. Ὁ μὴ ἐπιθυμῶν νὰ ἐξακολουθήσῃ, ὀφείλει νὰ τὸ

δηλώσῃ δι' ἐπιστολῆς ἢ Ταχυδρομικὸν δελταρίον, καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ πρῶτον μετὰ τὴν λήξιν τῆς συνδρομῆς του φυλλάδιον, σημειῶν ἐπ' αὐτὸ τὴν λέξιν «ἀπαρκεδένον» μὲ τὸ ὄνομα του καθαρὰ καὶ τὴν διεύθυνσίν του.

2.—Πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων καὶ παραγγελία, καὶ ἐν γένει πᾶσα ἐπιστολὴ ἀπευθύνεται πρὸς τὸν κ. Νικόλαον Π. Παπαδόπουλον διευθυντὴν καὶ ἐκδότῃν τῆς «Διάπλάσεως τῶν Παιδῶν» ὁδὸς *Εὐρυπιδίου 38, εἰς Ἀθήνας*. Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν καὶ ἄλλων παραγγελιῶν ἀποστέλλεται:

Ἐκ τοῦ Ἑσωτερικοῦ:

Α') Διὰ Ταχυδρομικῆς Ἐπιταγῆς, ἡ ὁποία—σημειωτέον καλῶς—εἶναι τὸ ἀσφαλέστερον καὶ δι' αὐτὸ τὸ προτιμώτερον ἀπὸ κάθε ἄλλο μέσον ἀποστολῆς χρημάτων.—Β') Ἐλλείπει Ταχυδρομικῆς Ἐπιταγῆς, διὰ χαρτονομισμάτων καὶ γραματοσήμων Ἑλληνικῶν.—Γ') Διὰ Τραπεζικῆς Ἐπιταγῆς (chèque) ἐπὶ οἰασίμῃ τῶν ἐν Ἀθήναις Τραπεζῶν, τῇ προσθήκῃ λεπτῶν 20 διὰ χαρτόσημον τῆς ἐξαργυρώσεως.

Ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ:

Α') Διὰ Τραπεζικῆς Ἐπιταγῆς ἐπὶ Λονδίνου, Παρισιῶν, Νέας Υόρκης, Ἀθηνῶν.—Β') Διὰ χαρτονομισμάτων Ἀγγλικῶν, Γαλλικῶν, Ἀμερικανικῶν, Αἰγυπτιακῶν, Ἑλληνικῶν.—Καὶ Γ') Διὰ ταχυδρομικῶν ἐνταλμάτων (postal order) τῶν Ἀγγλικῶν Ταχυδρομείων ἐπὶ Λονδίνου ἢ ἄλλης οἰασίμῃ τῆς Ἀγγλικῆς πόλεως, πληρωτέων εἰς τὸν κομιστὴν (δηλ. χωρὶς ν' ἀναγράφεται ἐπ' αὐτῶν ὄνομα παραλήπτη).

3.—Ἐπιστολὴ περιέχουσα χρήματα, ἢ ἄλλας ἀξίας, ἀνάγκη νὰ στέλλεται *συστημένη* καὶ καλῶς *σφραγισμένη* δι' *ισπανικοῦ κηροῦ*, πρὸς ἀποφυγὴν ἀπωλείας ἢ παραβιάσεως, διὰ τὴν ὁποίαν ἐν πάσῃ περιπτώσει, οὐδεμίαν ἀναλαμβάνομεν εὐθύνην.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Ἀλλαγὴ διευθύνσεως.—Ἑλλείποντα φυλλάδια.

1.—Ὁ πληρῶν ἐτησίαν ἢ ἐξαμηνίαν συνδρομὴν ἀποκτῶ τὸ δικαίωμα μίτης ταινίας τυπωμένης, ὑπὸ τὴν ὁποίαν τῷ στέλλεται τὸ φύλλον ταχυδρομικῶς. Διὰ πᾶσαν ἐν τῷ μεταξὺ ἀλλαγὴν τῆς διευθύνσεως ὁ συνδρομητὴς ὀφείλει νὰ στείλῃ καὶ δρ. 2, διὰ τὴν ἀπαιτούμενην δαπάνην πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας. Ἄλλως ἡ Διεύθυνσις δὲν εὐθύνεται διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων.

2.—Ὁ παραγγέλλων ἀλλαγὴν διευθύνσεως, πρέπει νὰ στέλλῃ συγχρόνως καὶ τὴν παλαιάν του διὰ τὴν ἀπαιτούμενην δαπάνην πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας. Ἄλλως ἡ Διεύθυνσις δὲν εὐθύνεται διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων.

3.—Ἡ ἀποστολὴ τῶν φύλλων τῆς Διάπλάσεως γίνεται διὰ τοῦ Ταχυδρομείου, πρὸς ὅλους, καὶ τὸν ἐν Ἀθήναις ἀκόμη συνδρομητὰς, μετὰ προσεκτικώτατον καὶ αὐστηρώτατον ἐλεγχον πρὸς

βεβαίωσιν ὅτι οὐτε ἐνὸς συνδρομητοῦ φύλλον λείπει ἀπὸ φακέλλου ἐκαστῆς πόλεως.

Ὅστις λοιπὸν δὲν λαμβάνει φύλλον τακτικὰ, πρέπει νὰ ἐβέβαιος ὅτι παῖται τὸ Ταχυμεῖον τῆς πόλεως του ἢ αὐτὸ ἴδιον, εἴτε ὡς μὴ δώσας ἀκέραιον διευθύνσιν του, εἴτε ὡς τοικίχας καὶ παραλείψας νὰ τὸ δηλώσῃ. Ἐπομένως, ἀφοῦ ἀπόλεια δὲν εὐθύνει ποτε Γραφεῖον μας, οὐδεμίαν ἀνεξέτως ἀντικατάστασιν ἀπολεσθέντων φύλλων γίνεται, ἐάν δὲν νοθεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου (Ἐκαστον φύλλον γενικῶς 1 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. 0, 4.—Ὑπὸ ψευδώνυμον ἢ χυλὰ στοιχεῖα ἀποστολὴ φύλλου ἢ οἰουδήποτε ἄλλου ἀντικειμένου, ἐκ τοῦ Γραφείου μας, γίνεται.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΟΔΗΓΟΥ

ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

Κατὰ τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, ὅσοι θέλουν νὰ διατηροῦν τὸ ψευδώνυμον πού εἰς ὧς τώρα καὶ πού ἡ ἰσχὺς του λήξε τὴν 30 Νοεμβρίου, πρὸς νὰ τὸ ἀνανεώσουν ὡς τὴν 31, κερβίριον τὸ βραδύτερον. Μὴ τὴν προθεσμίαν αὐτήν, δὲν ἐγίναμεν οὐδὲν ἀνὰ τὴν εὐθὴν ψευδώνυμόν του ἐλεύθερον. Μερεῖ νὰ τοῦ τὸ πάρε ἄλλος. Πενθυμίζω ὅτι τὸ δικαίωμα ἀνανεώσεως ἢ ἐγκρίσεως ψευδώνυμου, εἶναι 5. δρ.

ΤΟ ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑ

Μὴ λησμονήτε, μαζὶ μὲ τὸ ἀνανέωσιν τῆς συνδρομῆς διὰ τὸ 1923, νὰ στέλλετε καὶ συμπλήρωμα τοῦ 1922,—ὅσοι, νοεῖται, δὲν βοήκατε εὐκαιρίαν τὸ στέλλετε ὡς τώρα. Ἐπίσης σοὶ ἀνανεώσατε διὰ τὸ 1923 καὶ τὸ παλαιὸν τιμολόγιον πρὸς νὰ συμπληρώσατε τὴν συνδρομὰς κατὰ τὸ νέον πού βλέπετε στήν 1η Σελ. Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Γιαννάκης ζητεῖ ἀπὸ τὸ πατέρα του δώρο γιὰ τὰ γενέθλιά του ἐνα ποδηλάτι. —Καλὰ, τοῦ λέει ὁ πατέρας του, σὲ δέκα μέρες πού εἶναι γενέθλιά σου, τὰ πράγματα ἔχουν πέσει καὶ θὰ σοῦ τὸ πάρω. —Ὅχι, ὄχι, φωνάζει ὁ Γιαννάκης σοβαρὰ. Δὲ θέλω νὰ πέσω τὰ πράγματα, γιατί θὰ σπάσῃ τὸ ποδήλατό μου!

Ἐστῆλθ ἀπὸ τὸ Πεταχτὸ Νεαυτὸ

Ἡ μαμά: —Σάν τι βιβλίον θέλεις νὰ σοῦ πάρω, Ντίννα;

Ἡ Ντίννα: —Ἀχ, μαμμά μου! ἔχουν κατὶ μικρά... Ἰαχαρέναι καὶ σοκολατένια... τρέλλα!

Ἐστῆλθ ἀπὸ τὸ Πεταχτὸ Νεαυτὸ

Ἡ μαμά: —Σάν τι βιβλίον θέλεις νὰ σοῦ πάρω, Ντίννα;

Ἡ Ντίννα: —Ἀχ, μαμμά μου! ἔχουν κατὶ μικρά... Ἰαχαρέναι καὶ σοκολατένια... τρέλλα!

Ἐστῆλθ ἀπὸ τὸ Πεταχτὸ Νεαυτὸ

Ἡ μαμά: —Σάν τι βιβλίον θέλεις νὰ σοῦ πάρω, Ντίννα;

Ἡ Ντίννα: —Ἀχ, μαμμά μου! ἔχουν κατὶ μικρά... Ἰαχαρέναι καὶ σοκολατένια... τρέλλα!

Ἐστῆλθ ἀπὸ τὸ Πεταχτὸ Νεαυτὸ

Ἡ μαμά: —Σάν τι βιβλίον θέλεις νὰ σοῦ πάρω, Ντίννα;

Ἡ Ντίννα: —Ἀχ, μαμμά μου! ἔχουν κατὶ μικρά... Ἰαχαρέναι καὶ σοκολατένια... τρέλλα!

ΤΟ ΘΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΟΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Εἶναι ὁ τελευταῖος ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΤΟΜΟΣ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΟΥ 1922

Μὲ τὰς 416 Σελίδας του.—Μὲ τὰς 230 εἰκόνας του.—Μὲ τὸ «Παῖδι τῆς Μαύρης Μάσκας». —Μὲ τὴν «Διονυσίαν». —Μὲ 52 Ἑλληνικὰς Ἐπιστολάς.—Καὶ μὲ ἀμέτρητα ἄλλα διηγήματα, παραμύθια, ποιήματα κτλ. κτλ.

ΤΙΜΑΤΑΙ Ἀρραφὸς δρ. 40 — (καὶ ταχυδρ. δρ. 41 διὰ τὸ Ἑσῶτ. καὶ 46 διὰ τὸ Ἑξῶτ.)
Ραμμέντος δρ. 43 — (καὶ ταχυδρ. δρ. 45,70 διὰ τὸ Ἑσῶτ. καὶ 49 διὰ τὸ Ἑξῶτ.)

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 38 ὁδὸς Εὐρυπιδίου τὴν 22 Δεκεμβρίου 1922

ΚΑΛΑ ΣΑΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ,

ἡ ἀγαπῆτά μου παιδιά! Καὶ τοῦ χρόνου, καὶ ὑγείας καὶ χαρᾶς.

Αὐτὸ τὸ φύλλο ἐκδίδεται χωρὶς πολὺ καλυπτήρη, (Δευτέρα ἢ Τρίτη, ἡμέρα, θὰ τὸ ἔχετε λάβει.) Τὸ ἐρχόμενον ὅμως θὰ τυπωθῇ στήν ἡμέρα του καὶ θὰ τὸ ἔχετε Σάββατο, ὅπως πάντα. Ἐπὶ ἐπιστολῆς στήν τάξιν, ἀπὸ τὴν ὁποία, χωρὶς νὰ θέλωμε εἰσάγει, ἔχουμε ἐγγ. —Τὸ ἐρχόμενον φύλλον, πρωτοχρονιάτικο, θὰ ἔχῃ καὶ ἓνα ὠραῖο σκίτσον τοῦ κ. Βώττη.

Ἡ «Ἀδελφούλα μου», ὁ νέος τόμος τῆς βιβλιοθήκης τῆς Διάπλάσεως, δὲν πιστεύω νὰ εἶναι ἑτοιμος ὡς τὴν Πρωτοχρονιά. Πάντως ὅμως θὰ ἐκδοθῇ ὡς τὰ τέλη Ἰανουαρίου.

Σχετικῶς μὲ τὴν «διαφορὰ τῆς συνδρομῆς» πού λέγαμε στὸ προηγούμενον, ἂς προσθέσω καὶ τοῦτο: Τί εἶναι αὐτὸς ὁ 180 δραχμῶν πού εἰσπράττω σήμερον, ὅταν μοῦ στείλλῃ 10 σελίνια ὁ Αἰγυπτίος συνδρομητὴς; 180 δεκάρες! Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀναλογία τῆς δραχμῆς καὶ ἐμπρὸς στήν ἀκρίβειαν τῶν τυπωτικῶν, τοῦ χαρτίου καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν πραγμάτων. Ἀλλὰ ἴσα-ἴσα αὕτη ἡ φοβερὴ ἀκρίβεια, πού κάθε εἰσόδημα ἐδῶ τὸ κάνει ἀνεπαρκές γιὰ τὴ ζωὴ, μ' ἐμποδίζει ν' αὐξήσω περισσώτερον τὸν συνδρομὴν τοῦ Ἑσωτερικοῦ. Κι ἂν ζημιώνωμαι μὲ τίς 35 δραχμῆς τῶν Ἑσωτερικῶν, ἔγωγ τοὺς Ἑξωτερικοὺς πού, μὲ τὸ ἀζημιώτο καὶ αὐτοί, μοῦ φέρουν τὸ ἰσοζύγιον. Γιατί, τὸ ξαναλέω: Αὐτὸ τὸ ἰσοζύγιον μόνο ἐπιδίδωκε. Νὰ βγάλῃ τὸ περιοδικὸν καὶ θέλω, τίποτ' ἄλλο. Ὁ, τι εἰσπράττω, γι' αὐτὸ τὰ ἐξόδω χωρὶς νὰ μὲν πεντάρα. Οὔτε περιουσία κάνω, οὔτε σπένδι δικό μου ἔγωγ, οὔτε τυπογραφεῖο, οὔτε τῶ πολυτελὲς. Τὰ παιδιά μου τῶν Ἀθηνῶν, πού ἔρχονται στὸ γραφεῖόν μου, αὐτὸ τὸ ἔχουν πολὺ-πολὺ καλὰ...

Ἐλαβα, Μάγισσα, καὶ εὐχαριστῶ. Καλὰ, ἂν ἐγκρίθῃ κομμάτι σου, μὲ τὸ καινούργιον σου ψευδώνυμον θὰ τὸ δημοσιεύσω. Μὴ φοβῆσαι νὰ σὲ διαρεθῶ ποτὲ, ὅσο συχνὰ καὶ ἂν μοῦ γράψῃς. Μὴ βλέπῃς πού ἀργῶ ν' ἀπαντῶ. Εἶναι ἀπὸ τὴν πληθώρα τῶν γραμμάτων αὐτὴ τὴν ἐποχὴ.

Ναί, Φίλε, δὲν ξεχνῶ πῶς εἰσθε πρόσφυγες καὶ δὲν ἔχω τόσες ἀπαιτήσεις. Πιστεύω ἀκόμη ὅτι τώρα διαβάξῃς τὰ φυλλάδια μου «μὲ περισσώτερην εὐχαρίστησιν καὶ ἀπὸ πρὶν».

Ὅσο γιὰ τὰ ἐξηγητὰ, τελειώνει σὲ λίγο ἡ ἀνατύπωσις καὶ θὰ σοῦ τὰ στείλω.

Ναί, Φίλε, δὲν ξεχνῶ πῶς εἰσθε πρόσφυγες καὶ δὲν ἔχω τόσες ἀπαιτήσεις. Πιστεύω ἀκόμη ὅτι τώρα διαβάξῃς τὰ φυλλάδια μου «μὲ περισσώτερην εὐχαρίστησιν καὶ ἀπὸ πρὶν».

Ὅσο γιὰ τὰ ἐξηγητὰ, τελειώνει σὲ λίγο ἡ ἀνατύπωσις καὶ θὰ σοῦ τὰ στείλω.

Ναί, Φίλε, δὲν ξεχνῶ πῶς εἰσθε πρόσφυγες καὶ δὲν ἔχω τόσες ἀπαιτήσεις. Πιστεύω ἀκόμη ὅτι τώρα διαβάξῃς τὰ φυλλάδια μου «μὲ περισσώτερην εὐχαρίστησιν καὶ ἀπὸ πρὶν».

Ὅσο γιὰ τὰ ἐξηγητὰ, τελειώνει σὲ λίγο ἡ ἀνατύπωσις καὶ θὰ σοῦ τὰ στείλω.

Ἐνα προσφυγὸν πούλο, περὶνὸς συνδρομητῆς μου, μοῦ γράφει ὅτι καλὰ θὰ ἦταν νὰ ὀρίσω μικρότερη συνδρομὴ γιὰ τοὺς πρόσφυγες. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ γίνη γιὰ πολλοὺς λόγους. Ὁ μόνος τρόπος εἶναι ὁ ἔρανος πού ἐνεργῶ τώρα. —Βεβαίως, πού ἂν ἡ Σμύρνη ἔμενε Σμύρνη, θὰ εἶχε φέτος ἐκεῖ ἔπαυον ἀπὸ χιλιῶν συνδρομητῶν. Κι ἄλλους τόσους στέλλα μέρη. Ὅλους αὐτοὺς τοὺς χάνω. Ἀλλὰ τί εἶναι ἡ δική μου ζημία μπροστὰ στήν ἐθνικὴ συμφορά;

Τὰ γράμματά σου, Ἑλληνιστὸν Ἰδανικόν, πάντα μ' εὐχαριστοῦν καὶ πάντα τὰ «λαμβάνω ὑπ' ὄψιν». Μόνο πού δὲν μπορῶ καὶ πάντα νὰ σοῦ ἀπαντῶ ἐκτενῶς. Ἀλλὰ καθὼς ἐννοεῖς καὶ σὺ, αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ σ' ἐμποδίζει νὰ μοῦ γράψῃς «κι' ἀπὸ τὴν ἀγάπῃ σου, καὶ γιὰ ὠφέλεια δική σου». Σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ἐνέργειαν.

Ἡ Ζωὴντά μου ὀρίσκαται τώρα στὰς Ἀθήνας, προσφυγοπούλα. (Ἐχασε μάλιστα καὶ τὸν πατέρα της ἢ καί μιν καὶ ὡς δεχθῇ, ἂν καὶ τόσο ἀργὰ, τὰ θεομά μου συλλυπητήρια.) Ὁ Τάλαρος ὅμως, ὁ ἀδελφός της, ὁ ἀγαπητός μας, τί γίνεται. πού εἶναι; Κανεὶ δὲν ἔχει! Ἀγνοεῖται καὶ ὁ Τάλαρος! Ἐμμεν καὶ-πέρα, μὲ τὸ μαγαλιώτερόν του ἀδελφόν, σὲ τὴν χαμένη Μικρασίαν. Ὁ Θεὸς ἂ; βάλῃ τὸ χίρι του...

Τὸ Κῦμα τοῦ Σαρωνικοῦ μοῦ γράφει: «Ἄν καὶ ἓνα μόνον χρόνον εἶμαι συνδρομητὴς σου, σὲ ἀγάπησα τόσο πολὺ, πού γίναμε ἀχώριστοι φίλοι. Στὸ χωριὸν μαζὶ, στὰ ταξίδια μαζὶ, καὶ ὅταν ἦμουν στὰς Ἀθήνας καὶ τὰ φύλλα σου πῆγαιναν στὸ σπίτι μου, στήν Κέρκυρα, ἐγὼ δὲν μπορούσα νὰ κάνω ὑπομονὴ καὶ σ' ἀγόρευα ἀπὸ ἓνα μαχαίρι. Νά, ἀγάπη!

Τὰ ἔλαβα, Μιράντα, καὶ σοῦ ἔγραψα τὴν 29 Νοεμβρίου. Τώρα περιμένω ἀνυπόμονα τὰ ξεσπαθώματά σου. Σ' εὐχαριστῶ πάρα πολὺ πού φροντίζεις τόσο

σου· ὁ Θεὸς βοηθός!) Πούλιαν (ἐ-
στειλα, εὐχαριστῶ) Βυζάντιον
(φωτογραφίαν ἔλαβα, βραβεῖον ἔ-
στειλα)· Ἀφελή· Ἑρακλειώτην
(εὐχαριστῶ πολὺ καὶ γιὰ τὸ συμ-
πλήρωμα, καὶ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα
καὶ γιὰ ὅσα μοῦ γράφεις)· Ξανθὸν
Βιολιστὴν (ἔτσι ἀφρημένους εἴ-
σαι; οἱ καλὸί σου!...) Νίκον Δ.
Σκέν. (ἐστειλα)· Ψυφίκαν, Μαν-
ρην· Ἀράχνην, Ἰδεολάτρην κτλ.
κτλ.

Θέκλαν, Παπαρουναν τοῦ Ἀ-
γροῦ (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 206ου Διαγωνισμοῦ
Λόγων. Αἱ λύσεις ἔκταται μέχρι τῆς
17 Φεβρουαρίου ἄλλα καὶ πέραν τῆς προ-
θεσμίας ταύτης, ἐπ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν
ἀκόμη δημοσιευθῇ.]

41. Δεξιόγραφος

Ἀρνητικὸ καὶ πρόθεση
Ἄν, φίλε, συνειδήσεως,
Μιά τρομερὴ βασίλισσα
Εὐδὺς θὰ φανερώσῃς.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Συμμεριωτάκη

42. Λογοπαικτικὸς Δεξιόγραφος

Κοιτάξτε: ἄλλοιο λυμένο
Πηλαλαίε ἐδῶ κι' ἐκεῖ..
Ξάφνου βρῖσκειται μπλεγμένο
Στὴν οὐρὰ τῆς φουντωτῆς.
Δίνει μιὰ νάπαλλαχθῆ,
Μὰ ἡ οὐρὰ του ἔχει κοπῆ!
Τότε τάλιο ἀφανίζεται...
Ἀλλὰ ἰδοὺ ἕνας νέος ἄγγος
— Ἀρχαίου ἥρωα ὁ γιός,
Εἰς τὴ θέση του ἐμφανίζεται!
Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἰωνικῆ Οὐρανοῦ

43. Στοιχειόγραφος

Μιάς νήσου τοῦ Αἰγαίου
Τῆς κόβεις τὸ κεφάλι
Καὶ βασιλέως ἀρχαίου
Τὸ δόγμα προβάλλει.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἰων. Α. Ὑρας

44. Τονόγραφος

[Με λέξεις τῆς Δημοτικῆς]

Πολλὰ πετούμενα πετοῦν,
Ἀπειράντα ἂν τάφησῃς.
Κι' ἔφ' ὅσ' ἄσ' ἔχοντα λαμπρά,
Τὸν τόνο ἂν τοὺς κινήσῃς.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Κωνσταντίνου

45. Τρίγωνον

***** = Φυτὸν
***** = Βασιλεὺς Αἰγύπτ.
***** = Πόλις τ. Ἑλλάδ.
***** = Ἡπειρος.
***** = Ἀριθμητικόν.
***** = Ἀντωνυμία.
***** = Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Καβούρ

46. Πάγριον

5			
	10		
		20	
			25

Εἰς τὰ κενὰ αὐ-
τὰ τετραγωνί-
δια νὰ θεθοῦν
ἀριθμοὶ οἰοδύ-
ποτε, καὶ οἱ
ἴδιοι ἀκόμη,
ὥστε τὸ ἄθροι-
σμα κάθε σει-
ρᾶς, ὀριζοντίως καὶ καθέτως, νὰ
εἶναι 100.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Πανέλλ. Πόθου

47. Μαγικὴ Εἰκόνα ἀνευ εἰκόνος

— Ἀήμετρα! Τάχη! τρέξτε κι'
ἔφτασε! Νά τη!
— Ποιά, καλέ;
— Αὐτὴ ποὺ σὰς εἶπα.

Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Φιλομαθοῦς

48. Ποικίλη Ἀκροστιχὶς

Τὸ πρῶτον τῆς πρώτης τῶν
κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ
δεύτερον τῆς δευτέρας καὶ οὕτω
καθεξῆς, ἀποτελοῦν ὁμηρικὸν
βασιλεῖα:

1, Γίγας καὶ ὄρος. 2, Βασιλεὺς
τῆς Κρήτης. 3, Πόλις τῆς Ν. Ἑλ-
λάδος. 4, Ὄρος τῆς Ν. Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Βίσαρη

49. Μικτὸν

10-νμπτ-η μνν-οι

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Εὐθέριου Πόντου

50. Γρίφος

βι βι βι Ἀγγλία
βι βι βι Ἑλλάς
βι βι βι Ρουμανία

ὁδὸν γίνον Γερμανία
γερύφαλλον μου Ἰσπανία
Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἐνδόξου Ἡρώος

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

51. Double Acrostiche

Les premières lettres des mots ci-
dessous forment un aimable oiseau,
et les troisièmes une définition géo-
graphique:

1, Ville d'Italie, 2, Région de l'
Asie; 3, Maladie de la peau; 4, Phé-
nomène astronomique; 5, Organe du
corps; 6, Grande fête.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἀγοροκόριτσο

52. Transformations

La n a g e, par six transforma-
tions, devient m e r.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Νέδωνος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Π. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 36

516. Λάουρα (λά, οὐρά.)—517
Τύχη (τί, χί.)—518. Ἐκλειψις-
ἑλλειψις.—519. Ρέα-ἔαρ.—520.
Ἡ Σελήνη, τὸ σέλινον.

521. ΔΕΜΑ 522. ΣΑΥΡΑ

ΕΤΟΣ ΗΜΕΡΑ

ΜΟΝΗ ΘΕΡΟΣ

ΑΣΗΡ ΔΑΜΙΑ

523. Τὰ δώδεκα σπέρ- ΣΑΜΟΣ
τα σχηματίζουν τὴν λέξιν ΕΠΤΑ.
—524. Ἀδικὸς πλούτος οὐκ ἔστι
βέβαιος—525. Καὶ μετὰ ἀνόμων
ἐλογίσθη. (ΚΕ με Τὰ, ἄνω μον
ελ, ογ εἰς θῆ.)—526. Coin-Foin-
loin-Soin.—527. vouloir c'est
pouvoir.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α'. Περιόδου (1879-1893)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς
ἑπτὰ: 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος,
19ος καὶ 20ος. Ἐκαστος τόμος
δράχ. 10, ταχυδρομικῶς δὲ ἀπο-
στελλόμενος δραχ. 10,70 διὰ τὸ
Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ. 11,50 διὰ
τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894-1922)
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 29 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστος τόμος
ἀρραφὸς δρ. 40 καὶ ραμμένος δρ.
43. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστοῦ
τόμου προστετέα εἰς τὰς ἀνω τι-
μὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρ.
1, ὁ ἀρραφὸς καὶ δρ. 2,70 ὁ ραμ-
μένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ.
6.—εἰς ἀρραφὸς εἰς ἀρραφὸς

Τὸ πρῶτιστον καθήκον
τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ
εἶναι ἡ ἐγκαιρὸς ἀνανέω-
σις τῆς συνδρομῆς του.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἔως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ
ἀπλὰ στοιχεῖα δρ. 4 (τὸ ἐλάχιστον τί-
μημα). Πέραν τῶν 10 λέξεων 40
λεπτά ἡ λέξις, μὲ παχὰ δὲ στοιχεῖα
λεπτά 50, καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 60.
Ὁ χωριστὸς στίχος δεκαμῆς 2.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΓ' --- 71)

Σφίγγω μ' εὐγνωμοσύνη καὶ θερ-
μὴ τὸ χερί τῶν ὑποστηρικ-
τῶν μου. Θὰ τοὺς εὐχαριστήσω
καὶ ἰδιαιτέρως.—Η ΡΙΤΑ των.

(ΚΓ' --- 72)

ΕΛΛΑΔΑΣ ΑΓΚΑΛΙΑ, Σοῦ ἐ-
ξησφάλισα 85 ψήφους ἀπὸ τῆ
Σύρο, καὶ πιστεύω πὺς κανεῖς
δὲν θ' ἀρνηθῇ τὴν ψῆφον του στὴ
Ρίτα του... ΣΚΟΥΠΙΑΔΑΣ

(ΚΓ' --- 73)

ΕΛΛΑΔΑΣ ΑΓΚΑΛΙΑ, ἔχεις στὴ
διάθεσίν Σου 48 ψήφους...
Ζήτω ἡ ΡΙΤΑ μας, παιδιά!

(ΚΓ' --- 74)

Α ΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ:—Ὑπερήφανος
Ἕλληνας: Γ. Θραυσιάδης, Κό-
δριγκτων: Γ. Κανάρης, Νύμφη
τ. Δάσους: Μ. Γεωργακοπούλου,
Γλυκοχάραμα: Ε. Σαραντόπου-
λος, Εὐμένης Καρδιανός: Βογια-
τέγγολο, Ροδοδάκτυλος Αὐγούλα:
Η. Θεοδοσιάδου.—ΑΡΧΙΔΙΑΒΟΛΟΣ

(ΚΓ' --- 75)

Α ΓΑΠΗΤΑ ΜΟΥ ΑΔΕΡΦΙΑ,
Κατέρχομαι στὸ φτείνον ΔΗ-
ΜΩΝΗΦΙΣΜΑ μὲ τὸ ἴδιο τὸ
ΨΕΥΔΩΝΥΜΟ μου καὶ μὲ τὴν
ΕΛΠΙΔΑ ὅτι αἱ φίλοι καὶ ἀκόμη
οἱ ἐχθροί μου θὰ μὲ ΨΗΦΙ-
ΣΟΥΝ ΑΡΧΙΔΙΑΒΟΛΟΣ

(ΚΓ' --- 77)

Δ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ «ΣΜΥΡΝΗΣ»
Μικρῶν Μυστικῶν καὶ Καρ-
τῶν. Βραβεῖα Surprise (!) Συμ-
μετοχὴ 50 λεπτοῦ. Προθεσμία δι-
μήνης. Δίσις ἡ ἴδια.

(ΚΓ' --- 78)

Π. Α. Σ., σοῦ κηρύττω πόλε-
μο. Ὅροι: Ἐσεκπίασμα.
Λύγκος Λεβέντης: Βουγιούκας,
Ἀερόστατο: Κρεῖττις.—ΧΟΛΕΡΑ

(ΚΓ' --- 79)

ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΓΡΑΜ-
ΜΑΤΟΣΗΜΩΝ. — Βραβεῖα
πέντε: Α') Ἀγνωστος καὶ Μον-
τερίστος, χρυσόδετα. Β') Γύρος
τοῦ Κόσμου, Γενοβέφα. Γ') Μυ-
θιστόρημα, Ἀπόρου Νέου καὶ
Δεκαπενταετῆς Πλοῦταρχος Δ').
Στρατιωτικὰ Διηγήματα. Ε') Παί-
διον Δασῶν. Προθεσμία δέμημος.
Δίσις: Κ. Μαδανιάν, Ἑρακλειῶν

(ΚΓ' --- 80)

Α ΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΜΟΥ: Α' Βρα-
βεῖον: Τερεχταρυνόπουλος (Ἰο-
τίμος: Ταγγό). Β' Νίτσα (Ἰο-
τίμος: Μπερμπαντιάνος, Ν. Ἰωαν-
νίδου). Τοὺς λοιποὺς εὐχαριστῶ.
ΜΕΜΟΙΣ

(ΚΓ' --- 80α)

«Σ. Β. Σ. Δ.»
Ἰδρύθη ἐν Ἀθήναις συμμορία.
Σκοπὸς μυστηριώδης. Μὴν
δὲν δέχεται. Δίσις: Μιχ. Τσάβαν,
p. r. Ἀθηνῶν.

(ΚΓ' --- 81)

ΑΘΑΝΑΤΗ ΕΛΛΑΔΑ

Στὸ Δημοψήφισμα

(ΚΓ' --- 82)

Α κίχλα, βάρδαα καὶ σὲ περ
ἄσμε στὸ ξεκουκούλωμα: Π
δητούλης—Νίτσα· Βενέδικτος
ποῖος, νομίζεις;... ὁ Βασιλέας
μας!—Μυῖγα, Ἀράχνη. Σκο
πα, Φαράσι.

(ΚΓ' --- 83)

ΑΡΧΙΔΙΑΒΟΛΟΣ

(ΚΓ' --- 84)

Παιδιά, ψηφίστε καὶ τὸ ὅμοιον
ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ
ποὺ ψάλλεται ἀπὸ τὸ στόμα
θε σκληρομένης καρδιάς.

Τραγουδοῦ τῆς Ἐνώσεως

(ΚΓ' --- 85)

Βεατρίκη, ΦΛΟΚΚΟ, Ρίτα, Σ
λογοε Μόζαρτ, ΔΕΥΚΩΣΙ
ΤΙΣ, ζήτω ὑποστηρίξιν σας.

Τραγουδοῦ τῆς Ἐνώσεως

(ΚΓ' --- 86)

Α π' ὅσες καὶ ὅσους Ἀθηναῖοι
ἐπῆρα Μ. Μ. ἐπιθυμοῦ μ
εὐρύτερα φιλικὴ γνωριμία
ἀνταλλαγῇ c. p. ἡ ἐπιστολὴ
Ματωμένη Δύση, Σανσελλῶρ, Γ
λανὴ Σταυροφόρα, Ἀμυδρὰ Ἀ
ψις, Σκόρπια Φύλλα, Χλωμό Δ
λινό, Μακεδονικὸν Ἰδεώδες
Φρέδε, Περσαστική, Ἀρη, Ἰο
λιανέ, ἀπὸ σῆς εἰμαι βέβαιος π
θάγω. Ἡ Δ' οἰς μου: Χαράλ. Μ
Τύμβιον, p. r. Ἀθῆναι.

Βάλλομο Πανσίπο

Ὀνειρο τῆς Κύπρου

(ΚΓ' --- 87)

—ανθὴ Κυρία, τὰ γενέθλιά σο
—τάκανες καὶ τάφαγες μόν
σου, εἰ; —Μαῦρος Καβαλλάρ

(ΚΓ' --- 88)

Α ληλογραφῶ καὶ ἀντάλλ. Μ
Μ. με ὅλους καὶ ὅλας. Γρά
ψατε: Δημ. Πανταζῆν, Θήβας,
ΑΡΑΤΟΣ ΠΥΓΜΑΧΟ

(ΚΓ' --- 89)

Δ ἡλωσις.—Ἡ διεύθυνσις μο
εἶναι: Ἀκράτητο Γέλιο, Ρο
ste-Restante, Ἀθήνας.

(ΚΓ' --- 90)

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΚΑΡΑΠΙΠΕΡΗΣ εἰς
ερχόμενος εἰς τὸν τεργιν
κύκλον τῆς Διαπλάσεως χαίρετ
ἀπαξάπαντας, ἰδιαιτέρως δὲ τοὺς
Φιλελευθέρους, καὶ ἀνταλλάσ
Μ. Μυστ. καὶ κάρτ-ποστάλ με
ὅλους καὶ ὅλας.

(ΚΓ' --- 91)

Μ περιπαντάνο, μήνα ἔχω ν
λάβω γράμμα σου... Γιατί
ΕΛΠΙΔΟΠΛΕΧΤΗ ΠΟΡΦΥΡΑ

(ΚΓ' --- 92)

Τοῦ Δημοψηφίσματος
ΕΛΠΙΔΟΠΛΕΧΤΗ ΠΟΡΦΥΡΑ

(ΚΓ' --- 93)

Σ κοῦπα, Φαράσι—Μαρίκα Ἀ
σοῦ, Νίτσα Ἰωαννίδου γιὰ ν
μὰντε νὰ μὴν πειράζετε ἄλλ
φορὰ ἡνυχὰ παιδάκια σὰν τὴ Ν
τσα καὶ τὴ Δόξα Ματωμένη.

(ΚΓ' --- 94)

Μ περιπαντάνο, γιατί δὲν ἄ
παντᾷτε στὸ γράμμα μου;
Κίρκη

(ΚΓ' --- 95)

Α ἴσι, γὰ λὲς οἰγὰ τὸ «Πάτε
ὕμνων».

(ΚΓ' --- 96)

Α ιαβολόπαιδο, περιμένω δι
θυνοῖν.

(ΚΓ' --- 97)